

Sygn. akt: III U 871/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2013 r. w O.

sprawy z odwołania J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 25 kwietnia 2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. S. prawo do emerytury od 1 marca 2013r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 871/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.04.2013r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił J. S. prawa do emerytury.

J. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, kwestionując ustalenia organu rentowego, który nie uznał mu okresów pracy od 3.08. 1079r. do 4.01.1980r. oraz od 24.01.1980r. do 17.05.1983r. jako pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem odwołującego brak odpowiednich świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie może przesądzać o pozbawieniu go uprawnień emerytalnych gdyż winę w tym zakresie ponosi zakład pracy oraz ustawodawca, który wzór świadectw pracy wydał po rozwiązaniu umowy przez odwołującego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie gdyż jak twierdził organ rentowy, odwołujący nie legitymował się 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych do dnia 1.01.1999r., a tym samym

nie spełnia wszystkich wymaganych prawem warunków uzyskania uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku emerytalnym.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. w dniu 21.12.2012r. złożył w oddziale ZUS wniosek o przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Po przeanalizowaniu jego dokumentacji organ rentowy decyzją z dnia 30.01.2013r. odmówił mu przyznania prawa do tego świadczenia, gdyż według organu rentowego odwołujący się nie zgromadził wymaganego stażu 25 - lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w warunkach szczególnych na dzień 1.01.1999r. J. S. nie wniósł odwołania od powyższej decyzji.

W dniu 6.03.2013r. odwołujący się ponownie wystąpił z wnioskiem o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym w związku z pracą w warunkach szczególnych załączając nowe dokumenty w postaci świadectw pracy w warunkach szczególnych. Po analizie wniosku ubezpieczonego oraz poszerzonego materiału dowodowego organ rentowy uznał, że na dzień 1.01.1999r. J. S. udokumentował staż pracy wynoszący 25 lat w tym 17 lat 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych, 3 miesiące i 29 dnia okresów nieskładkowych oraz 7 lat 3 miesiące i 25 dnia okresów uzupełniających jako pracy w gospodarstwie rolnym. ZUS uznał również za udowodnione okresy pracy w warunkach szczególnych w wymiarze jedynie 11 lat 10 miesięcy i 21 dni, co skutkowało wydaniem zaskarżonej decyzji.

J. S. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Oddziale II B. od 24.01.1980r. do 17.05.1983r. – pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków J. G. (k.46 a.s., adnotacja 3:34), M. K. (k. 46 a.s. adnotacja 10:16) i Z. R. (k. 46 a.s., adnotacja 14:29), przesłuchanie odwołującego się J. S. o w charakterze strony (k. 47, adnotacja 18:11 a.s.), dokumentację zawartą w aktach rentowych o numerze (...) i akta osobowe: J. S. (k.20).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie J. S. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

J. S. urodził się (...) podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z literalnym brzmieniem w/w przepisu w brzmieniu obowiązującym na dzień 1.01.2013r. w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze świadczenie emerytalne przysługuje ubezpieczonemu, urodzonemu po dniu 31.12.1948r. który łącznie spełnił następujące warunki:

1. Osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
2. nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na dochody budżetu państwa,
3. w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1.01.1999r.) udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn w tym co najmniej 15 lat okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W przypadku J. S. kwestią sporną pozostawało jedynie ustalenie czy na dzień 1.01.1999r. odwołujący się przepracował 15 lat pracy w warunkach szczególnych. ZUS uznał, że odwołujący zgromadził okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 11 lat, 10 miesięcy i 21 dni. Organ rentowy nie uznał okresów pracy odwołującego od 3.08.1979r. do 4.01.1980r. z tytułu zatrudnienia w (...) w K. oraz w okresie od 24.01.1980r. do 17.05.1983r. z tytułu zatrudnienia w

Przedsiębiorstwie (...) Oddział II B. ponieważ odwołujący nie przedstawił świadectw pracy w szczególnych warunkach, a przedstawiona uzupełniająca dokumentacja nie potwierdzała aby w tym okresie pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Sąd mając na względzie powszechne stanowisko judykatury uznające, że dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, a rodzaj powierzonych i rzeczywiście wykonywanych zadań (por. orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21.03.2013r. Sygn. akt.III AUa 1613/12) oraz brak ograniczeń dotyczących środków dowodowych na potwierdzenie okoliczności ustalenia zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze dopuścił dowód z zeznań świadków na potwierdzenie rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornych okresach.

Świadek **J. G.** zeznał, że w okresie od 1976 do 1989 roku był zatrudniony na stanowisku cieśli w Przedsiębiorstwie (...) w K.i w okresie pracy poznał odwołującego. J. S. jako pracował jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Odwołujący jeździł samochodami dostawczymi i przewoził najrozmaitsze towary - węgiel, cement, belki na mosty, żwir. Świadek zeznał, że kilkakrotnie wspólnie z odwołującym jeździł po cement oraz, że odwiedzał bazę samochodową, w której znajdowały się jedynie samochody ciężarowe typu Z., S. czy K. - wszystkie o ładowności powyżej 3,5 tony. Świadek nie był w stanie dokładnie podać okresów pracy odwołującego, ale był pewien, że przypadały w okresie jego zatrudnienia tylko w krótszym wymiarze.

Świadek **M. K.** również, zeznał, że odwołującego poznał w trakcie zatrudnienia w Zakładzie (...) w K., gdzie pracował w latach 1982-1983. Świadek zajmował się załadunkiem materiałów dowożonych koleją, a odwołujący pracował jako kierowca rozwożąc załadowane materiały. Świadek wspominał, że czasami wracał z odwołującym do domu i każda podróż odbywała się samochodem ciężarowym.

Świadek **Z. R.** zeznał jedynie, że wiedzę na temat pracy odwołującego posiada z jego relacji kiedy ten odwiedzał go u niego w domu. Świadek mieszkał koło G., jak odwołujący jechał w trasę to go odwiedzał, było to w latach osiemdziesiątych. Świadek, pomagał odwołującemu przy pominięciu kolejki do załadunku węgla, który odwołujący woził samochodem ciężarowym z przyczepami.

Zeznania świadków korespondują z zeznaniami odwołującego złożonymi w charakterze strony. J. S. zeznał, że w Przedsiębiorstwie (...) w K. był zatrudniony w okresie od 1979 do 1983 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Odwołujący zeznał, że jego praca polegała jedynie na kierowaniu samochodem nie zajmował się załadunkiem towaru, a charakter pracy często wymuszał prace w godzinach nadliczbowych. Odwołujący potwierdził, że kierował jedynie samochodami ciężarowymi o ładowności powyżej 3,5 tony typu J., S., T., K. czy S. a uprawnienia do kierowania tego typu pojazdów posiada od 28.09.1978 roku (co potwierdził okazując dokument prawa jazdy).

Zdaniem Sądu zeznania świadków oraz odwołującego w całości zasługują na wiarę. Są one spójne, logiczne i korelują z dokumentacją zawartą w aktach rentowych. Świadkowie J. G. i M. K. pracowali razem z odwołującym się, doskonale więc orientują się, jakie prace on wykonywał. Fakt, że nie potrafili oni precyzyjnie określić okresu zatrudnienia odwołującego się w Przedsiębiorstwie (...) nie ma zasadniczego wpływu na ocenę zasadności roszczeń odwołującego się, gdyż sam fakt i okres tego zatrudnienia jest niesporny, sporna natomiast jest kwestia, czy praca ta miała charakter pracy w szczególnych warunkach. W tym zakresie zeznania wszystkich świadków są jednoznaczne i precyzyjne - niewątpliwie wskazują, że J. S. był zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, przy czym pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z akt osobowych wynika, że stanowisko pracy odwołującego było opisane jako „kierowca”, co ze względu na specyfikę zakładu pracy jest zrozumiałe. W dokumentacji osobowej pracowników nie wpisywano kierowcy samochodu ciężarowego, gdyż zakład zatrudniał przede wszystkim kierowców samochodów ciężarowych i wpis kierowca oznaczał kierowcę samochodu ciężarowego.

W oparciu o dokumentację osobową i uzupełniające ją zeznania świadków Sąd uznał, że odwołujący w okresie od 24.01.1980r. do 17.05.1983r. pracował w Przedsiębiorstwie (...) Oddział II B. jako kierowca samochodu ciężarowego o

masie całkowitej powyżej 3,5 tony i okres ten doliczył mu do pracy w warunkach szczególnych jako zgodnych z działem VIII pkt 2 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze 3 lat 3 miesiące i 25 dni.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że J. S. zgromadził 15 lat 2 miesiące i 15 dni okresów pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnia wszystkie wymagane przez prawo przesłanki nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym i na mocy art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. S. prawo do emerytury począwszy od 1 marca 2013r., tj. od początku miesiąca w którym ubezpieczony złożył wniosek do ZUS.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Dopiero bowiem przeprowadzenie szerszego postępowania przed Sądem umożliwiło stwierdzenie, że w spornym okresie odwołujący pracował w szczególnych warunkach. Zgromadzony na etapie postępowania przed organem rentowym materiał dowodowy w postaci świadectw pracy jak i dokumentacja osobowa z zakładu pracy ubezpieczonego nie pozwalały jednoznacznie na ustalenie czy odwołujący spełnił wszelkie wymagane prawem warunki uprawniające do prawa do emerytury.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekła jak w punkcie 2 wyroku.